

10 lutego 1930 r.

URZĄD PATENTOWY

A61g 3/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 11236.

Kl. 30 e 2.

N. V. Handelsmaatschappij „Mercator”
(Haga, Niderlandy).

Stacja ratunkowa.

Zgłoszono 4 listopada 1927 r.

Udzielono 8 listopada 1929 r.

Pierwszeństwo: 17 marca 1927 r. dla zastrz. 4; 19 marca 1927 r. dla zastrz. 1; 30 maja 1927 r. dla zastrz. 2, 3 (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest stacja ratunkowa, wykonana w postaci słupa lub szafy, którą ma się ustawić na otwartym miejscu, aby można z niej wyjmować w razie nieszczęśliwego wypadku potrzebne materiały i przybory.

Stacja taka ma być zaopatrzona w myśl wynalazku w urządzenia, które zwracają uwagę publiczności nawet gdy nie zachodzi potrzeba użycia szafki, żeby w razie wypadku zawsze ktoś wiedział, gdzie się znajduje najbliższa stacja ratunkowa.

Do tego celu może służyć zegar umieszczony na stacji ratunkowej i zaopatrzony w zwykły znak służby sanitarnej, np. biały krzyż na czerwonym tle; można też umieścić przy stacji rozmównice telefoniczne, wreszcie reklamy i wystawy przedmiotów handlu. Pobieranie opłat za ewentualne umieszczenie reklam ułatwiać może urządzenie i utrzymanie samych stacji ratunkowych. Szczupłość miejsca, jakie może zajmować taka stacja ratunkowa, wymaga odpowiedniej konstrukcji, umożli-

wiającej pomieszczenie przede wszystkim składanych nosz z podwoziem.

Na rysunku przedstawiono dla przykładu formę wykonania przedmiotu wynalazku.

Fig. 1 i 2 przedstawiają dwa boczne widoki słupa ratunkowego; fig. 3 przedstawia przekrój poprzeczny wzdłuż linii III—III na fig. 1; fig. 4 — przyrząd sygnałowy, który w chwili otwarcia szafki alarmuje stację centralną; fig. 5 i 6 — podwozie dla składanych nosz; fig. 7 — inne wykonanie podwozia; fig. 8 — widok boczny samych nosz; fig. 9 — nosze w widoku z przodu; fig. 10 i 11 — zamocowanie nosz z podwoziem.

Słup ratunkowy składa się z czworokątnej ramy żelaznej 2, zaopatrzonej u góry w nasadę 4, w której znajduje się zegar. Na samej tarczy zegara lub w jej pobliżu znajduje się znak sanitarny oraz tabliczka 6 z odpowiednim napisem, np. „pierwsza pomoc”. Zewnętrzne powierzchnie 8 słupa są tak wykonane, aby mogły służyć do umieszczania napisów reklamowych. Większa przestrzeń 10, zaopatrzona w przejrzyste szyby i oświetlenie 12, może służyć do umieszczenia wystawy, figur reklamowych i t. d. Także inne powierzchnie słupa mogą być przejrzyste i oświetlane od wewnątrz.

W dolnej części słupa mogą się znajdować komory 14, zaopatrzone w zwykłe urządzenia publicznych rozmównic telefonicznych, przyczem telefon może służyć jednocześnie do zawiadamiania o wypadku centralnej stacji ratunkowej. Obok komór telefonicznych znajduje się oddzielna przestrzeń 16 z własnymi drzwiami 18 i w przestrzeni tej znajdują się skrzynki 20 z opatrunkami i materiałami pierwszej pomocy. Drzwi 18 są zaopatrzone w zamknięcie łatwe do otworzenia, lecz zaplombowane i urządzone tak, że przy otwarcu sygnalizuje o wypadku.

Przyrząd sygnałowy przedstawia fig. 4. Drzwi 18 posiadają występ 22, który przy zamkniętem położeniu styka się ze sprężyną kontaktową 24, oscylującą pomiędzy dwoma kontaktami nieruchomymi 26, 28 włączonemi w obwód baterji 26 wraz z jakimś przyrządem sygnałowym akustycznym, jak np. dzwonek 30 albo optycznym, jak np. lampka 32. Oprócz tego znajduje się jeszcze w obwodzie baterji przełącznik 34, który może być ustawiony tak, jak na fig. 4. Jeżeli się wtedy drzwi 18 otworzy, to sprężyna 24, nie podtrzymana przez występ 22, styka się z kontaktem 26 i zamyka obwód, tak że dzwonek 30 się odzywa i lampka 32 się zapala. Lampka sygnałowa, a ewentualnie także i dzwonek, może się znajdować w centralnej stacji ratunkowej, tak że pracujący tam urzędnik wie zaraz, która z miejskich stacji ratunkowych jest w użyciu i może się porozumieć z miejscem wypadku zapomocą telefonu. Można również użyć dzwonka sygnałowego w celu utrudnienia nadużyć.

Urządzenie sygnałowe działa, dopóki drzwi są otwarte i przełącznik 34 nie jest przestawiony do położenia oznaczonego linią przerywaną. Jeżeli się potem drzwi zamknie, to występ 22 przyciska sprężynę 24 do kontaktu 28 i zamyka powtórnie obwód baterji, oczywiście po przestawieniu przełącznika 34 w położenie kreskowane na rysunku, co powinno być uskutecznione wkrótce po zaalarmowaniu stacji centralnej. Urzędnik wtedy otrzymuje sygnał, że wypadek jest załatwiony.

W przestrzeni 16 znajduje się specjalny przedział 36, w którym są pomieszczone składane nosze, zaopatrzone w podwozie dające się nieco zesuwać (fig. 5, 6). Podwozie jest wykonane jako rama nożycowa 38, przez której przegub 40 przechodzi oś, podwieszona zapomocą np. gumowego sznura do osi 41 pary kół bieżnych 42. Na dolnych końcach nożyc znaj-

dują się koła bieżne 44 o mniejszej średnicy. Górne zewnętrzne końce nożyc są przymocowane do poprzecznic 46 konstrukcji ramowej, a środkowe końce do wspornika 45. W poprzecznicach są zamocowane drążki kierownicze 40', które przesuwają się w rurach 48 ramy. Gdy drążki kierownicze są wsunięte w rury 48, to podwozie jest zsunięte (fig. 5, 6). Gdy drążki są wysunięte w pewnym stopniu nazewnątrz, to koła 44 opuszczają się tak, że dotykają prawie ziemi, a jednocześnie zmniejsza się wysokość podwozia a zwiększa długość, tak że można na niem położyć nosze. Wysuwanie drążków może się odbywać w ten sposób, że konstrukcja ramowa jest zaopatrzona w zębatki 50, które można przesuwają jednocześnie w różnych kierunkach zapomocą wspólnego koła zębatego 52 i kół pośrednich, wprowadzanych w ruch zapomocą korby 54.

W innym wykonaniu (fig. 7) korba 54 obraca wrzeciono śrubowe 56, przechodzące przez gwintowane pochwy 58, przymocowane do poprzecznic 46. Wrzeciono jest zaopatrzone, podobnie jak nakrętki, w gwint lewy i prawy, tak, że przy obracaniu wrzeciona śrubowego w pewnym kierunku podwozie zesuwa się lub rozsuwa.

Nosze, przedstawione na fig. 8 — 11, składają się z ramy 60, zaopatrzonej w przeguby 62, które umożliwiają składanie nosz w stacji ratunkowej, przyczem ustala się części składowe po złożeniu zapomocą urządzenia ryglowego 64. Nosze są zaopatrzone w rączki 66, w składaną od strony nóg podpórkę 68 i w oparcie pod głowę 70, oprócz tego nosze są obciążone jakimś materiałem (nieuwidocznionym na rysunku), na którym kładzie się osobę chorą.

Nosze są zaopatrzone w wycięte z jednej strony nasady 72, które służą do zamocowania nosz do wsporników 45 (fig. 5) podwozia. Do połączenia nasady 72 i wspornika 45 używa się sworznia 74, na-

gwintowanego na końcu i przechodzącego luźno przez rurę 80 (fig. 10) podwozia. Po nałożeniu nasad 72 na czop sworznia 74 nasadza się z jednej strony specjalne zaciski 76 i zmocowuje wszystko razem nakrętką 78. Dzięki temu, że sworznie 74 przesuwają się luźno w rurze 80 podwozia, zaciski są dociskane z obu stron podwozia jednakowo i zamocowanie nosz nie przedstawia trudności. Ponieważ wysoki 72 znajdują się bliżej głowy, więc nogi chorego znajdują się zawsze niżej od głowy.

Słup ratunkowy może posiadać jeszcze specjalną komorę 82 dla pomieszczenia przełączników i baterij. Słup może być również okrągły zamiast czworokątnego. Słup ratunkowy można zaopatrzyć w urządzenie sygnałowe do regulowania ruchu ulicznego i w tym celu może być zaopatrzony w komorę dla urzędnika obsługującego urządzenie sygnałowe (wieża do regulowania ruchu ulicznego).

Zastrzeżenia patentowe.

1. Stacja ratunkowa, znamienna tem, że jest wykonana w postaci słupa lub szafki żelaznej konstrukcji, która zewnątrz zaopatrzona jest w powierzchnie reklamowe i zegar normalny ze znakiem sanitarnym, wewnątrz zaś stacji umieszczone są skrzynki (20) z opatrunkami i materiałami pierwszej pomocy, składane nosze z odpowiednim podwoziem, rozmównica telefoniczna, samoczynny przyrząd alarmujący stację centralną oraz urządzenie sygnałowe do regulowania ruchu ulicznego.

2. Nosze składane do stacji ratunkowej według zastrz. 1, znamienne tem, że do przymocowania ich na podwoziu służy nasada (72) z wyjęciem ze strony dolnej, sworznie (74) luźno przesuwający się w pochwie (80) ramy podwozia i nagwintowany na końcu oraz śruba zaciskowa (78) wspólna dla obu stron podwozia.

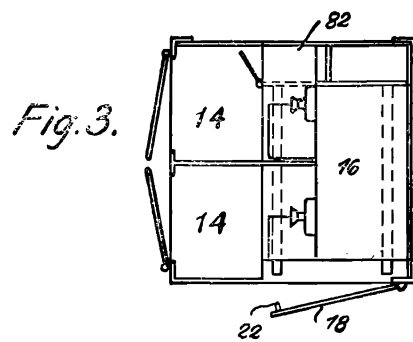
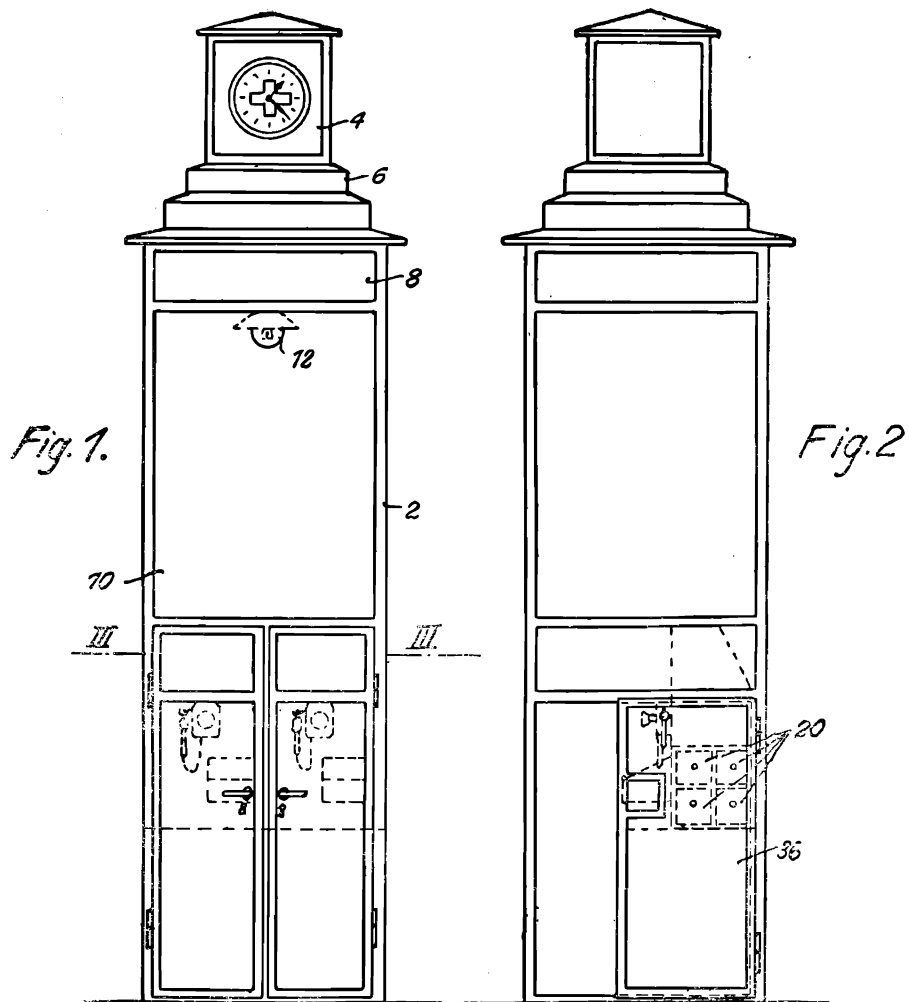
3. Nosze składane według zastrz. 2, znamienne tem, że zamocowanie ich z podwoziem umieszczone jest wpobliżu środka nosz, lecz bliżej oparcia pod głowę (70).

4. Podwozie do nosz według zastrz. 2 i 3, znamienne tem, że wykonane jest jako rama nożycowa (38), zaopatrzona w zębatki (50) albo gwintowane pochwyt (58),

które można przesuwac jednocześnie w różnych kierunkach, kręcąc korba (54), zmniejszając przytem wysokość podwozia.

N. V. Handelmaatschappij
„Mercator“.

Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

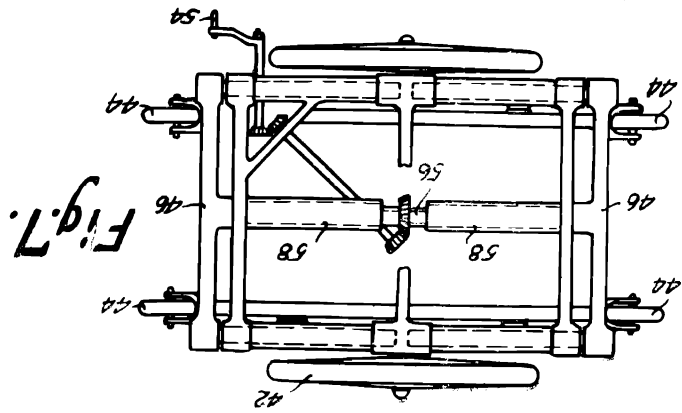

Fig. 7.

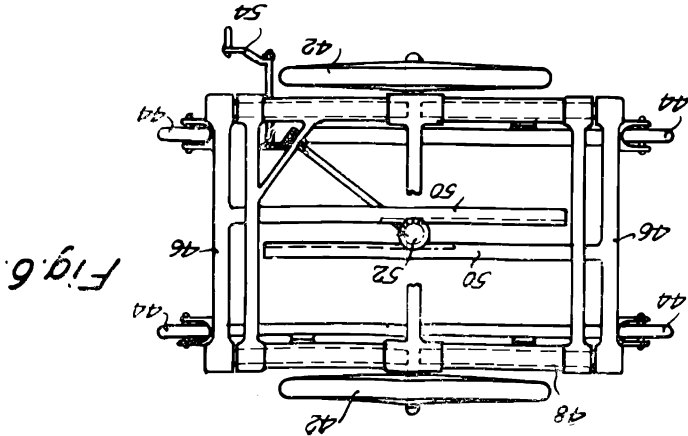

Fig. 6.

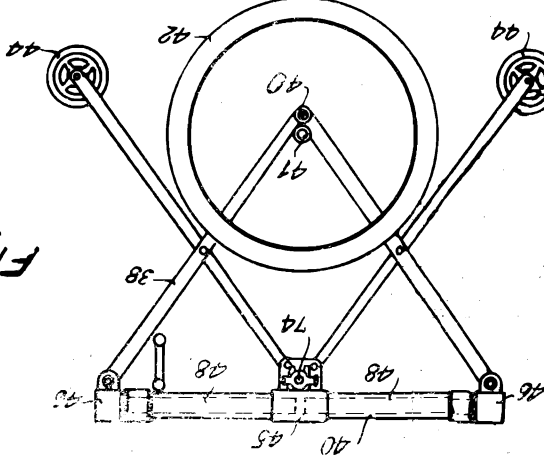

Fig. 5.

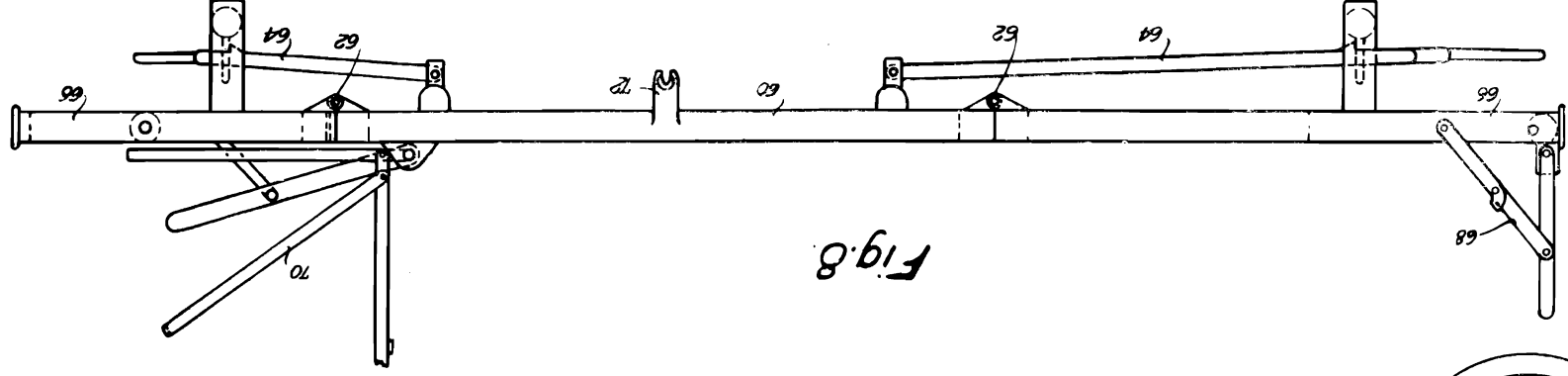

Fig. 8.

Fig. 9.

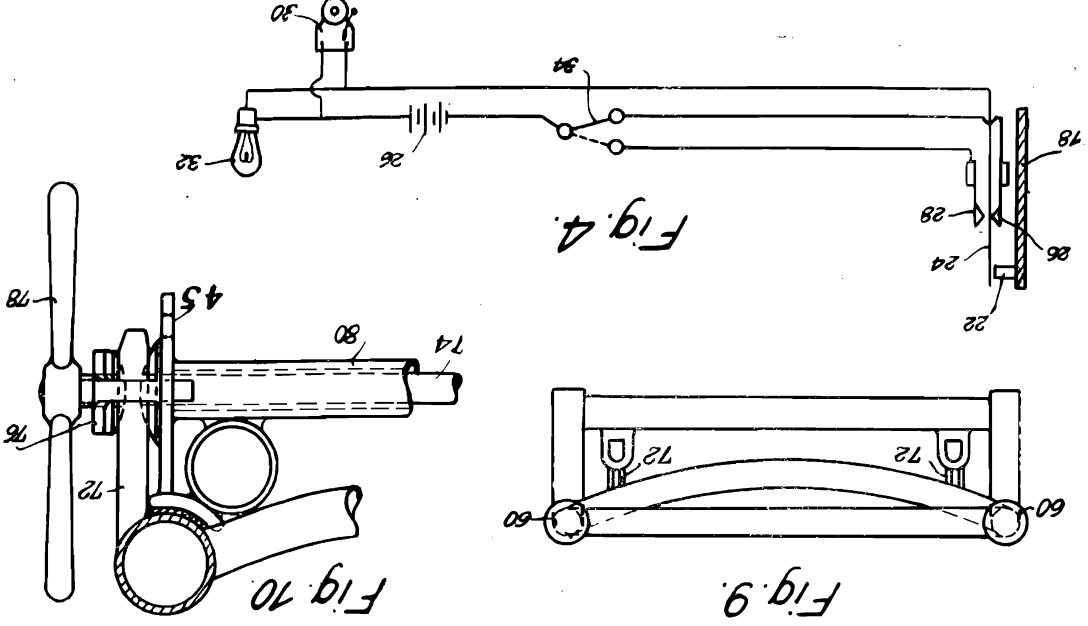

Fig. 4.

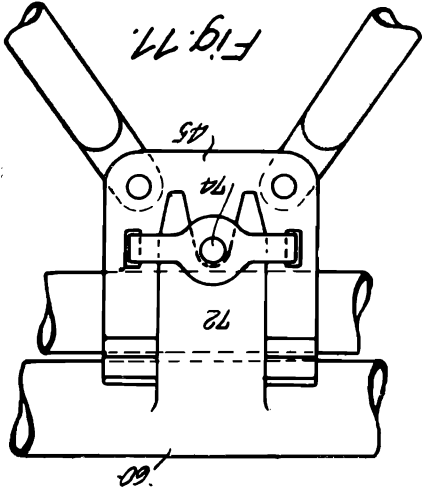

Fig. 11.